

צִיּוֹר

איש הסמל

על קיד שלם בבית־ציוני אמריקה בתל־אביב, עוסקים מזה כמה שבועות חלוצים לילוצות בעבודה גופנית. שדות. זהו יגיוש השטמה של הצעיר אריה מייזל. עקבדה שהוזמנה במיוחד עלידי הקקל. יתיה זו מיסגה חדשה בקריירה הייורית של מייזל, שהחלה עוד בביתוהן גער בן 13, בגרמניה. בין המנות שקיבל לבר־מזמנה, היתה גם מערכת כלי ציור. הוא ניגש מיד להשתמש בהם. כיום נזכר הצעיר בעל שיער השימב ועיני הצעיר הנצחיים. מזה עלול ל־הישבע נדוש ומתרחב; אבל כבר אז באמת ניבאו לי המבקרים עתיד כציייר.

שני לנשיא. בילי 22, המתייצב מיד בשערי האקדמיה לאמנות להקניצס מייזל. סטודנט הירוק היה כבר מלא פתחון וכש־

מקור

מתח כפול

במתח הגבוה (מאת ש. שלום, הוצאת ראובן מס, 286 עמוד).

"אני רוצה לחיות עד הסוף, בעינים פקרות... כל ימי ביקשתי את המתח הגבוה. חבל רק שהוא בא עם המוות."

כך לוחש פיו המעטה של איש השלמה נחמיה, לאחות הרחמניה, ליאת, המספלת בו, נחמיה, אשר יצא בשלום מפעולות קרב גזעניות, ריסק את חושי שדרתו בנפלו לתוהו, בעת סיור רגיל בהחלט. הוא גוסס לאיטו במחשכי מוסק, מת בשאגה: "אני רוצה ליפול ברכם ההותומים!"

משאלתו של הפלמחאי הגוסס מהווה רק צד של מטבע לקס סיפוריו הלא-איכך-אחרונים של ש. שלום, הסופר, אשר האים את קצב יצירתו במידה רבה מאז השתעף

צייר פיזק ואמו בסיום "כובשי השממה"
סימן ההיכר: חלוצים

בשיכון הסופרים החושיסטאני, ניסה לבחור את הסיפורים לקובץ זה לפי קנה מידה של מתח כפול — מדיני ומיני גם יחד.

קנה'מדה זה ניכר היטב בסיפור יונו
בגליל — גדול סיפורי הספר מבחינת ה-
כמות. חיים, מורה במושבה גלילית קטנה,
סובל וקודר יחד עם המתיישבים הראשונים,
מנצל את התקופה שבין סבל לסבל לשם
ניהול רומאן עם הבדוית לינה, העובדת
ממשרתת בבית הפקידות המקומי. שמעו-
תו הסמלית של רומאן זה ממוחשט על-
ידי חלום-בלהות של חיים: המון יהודים,
קורני תורה ודכומי סבל, עומד מול
המון ערבים כעלי פני רוצחים. דמות
כהן גדול שואלת את לינה אם יש ברצונה
להינשא לחיים. לינה עונה בחיוב — ושני
המחנות מתחבקים בחדורה.

המציאות הינה, כמובן, שונה במקצת: הבדחים זוממים התקפה על המושבה. לינה מהירה את התושבים בעוד מועד, נעלמת בקלחת הקרב. חיים עומד בגבורה מול מחנה האויבים, סופג כמה כדורים, מתיאש מאבדו.

יהודה ודלילה. שתי הרשויות –
ההתיישבות והשכיבה – מופיעות בעיר
גוביה גם בסיפור דלילה. יהודה, צעיר חר-
למן, המקדש את לילותיו לסיפוק תא-
והיה של התגרנית המזדקנת אוחה, מתאהב
בדלילה בת ה-12. מאחר שהיהודה אינו יודע
כיצד לגשת אל ילדות בנות גילה של דלי-
לה, הריהו מסתפק בליטוף שערותיה ומס-
ביר לה כי עליה להיות ילדה טובה, להש-
תול שלא להתקלקל. דלילה, המפגוּחַת מ-
כפי שנותרה, מבקלה את זמנה הפנוי בחי-
ל שכן גורן ומכור, לזנות למימיתות של
יהודה. הלעג מגיע לאוזניו של יהודה ב-
מקרה, דוחף אותו למעשה נואש: יציאה
להתיישבות כִּי שבעי הברחים של ה-
גנב כחברת בן חלוצים. משוועים.

את האשה וכל הכרוך בה הצליח ש.
שלום להחדיר אפילו לפרשת יוסף בן
מתתיהו, המתוארת במחזה מסרת יוסף.
לסיכום: מתח כפול, אך אין כל סכנת
התפחמות.

הפרופסור שלו דרש ממנו לצייר כפי שילמד ולא כפי שהתרגל לצייר, רצה פייק להוכיח לפרופסור כי אינו צורך. פייק נאלץ להפסיק לימודיו במהרה. תוך שנה חזר פייק לאקדמיה—כמנצח. הוא ערך תערוכה מיוחדת של יצירותיו לאנשי הסמל של האקדמיה שיכנע אותם כי הוא האיש הנכון לקבלת משרה בחבר המורים לציור. אך לא לזמן רב. כעבור שלוש שנים, שוב מצא פייק את הדרך לריב עם ההנהלה.

הוא החליט לנסוע לארץ־ישראל, ביקר בקיבוצים, התרשם מהחלוצים וחזר לגר־מניה לציר את ציריו הראשונים על גושא החלוצית. מאז, הפכה העבודה סימן היכר של פיוק. גם כאשר עזב את גרמניה וחיפש מקלט בארצות־הברית, דבק לכובשי השממה אחת מתמונותיו, חלוציות, נרכשה על־ידי המוזיאון הלאומי של שבדיה. פיוק צייר העתק מדויק של התמונה המקורית, שלחו לה נאשי פרנקלין רוזבלט.

הדמויות והנוף. את שיטתו בציור מבנה פיזיק בשם פרספקטיבה מונומנטלית אוניברסלית, וזוהי שיטה המאפשרת ליצור קשר בין הדמויות שהן בגודל סבבי, לבין הנוף המשתרע מאחוריהן, ושאי אפשר לתת בפרופורציה לאנשים.

לפני שנים אחדות, חזר אריה פיוק ל-
ישראל, התפעם להשתקק בה. הוא המשיך
לציד חלוצים, כפי שראה אותם הראשונה
ב-1922. כובשי השממה, יצירתו האחרונה,
דרשו ממנו שנה תמימה של עמל. את הקו
הראשון בציד הענק ציירה אמו של אריה,
בת ה-88. כאשר הוסר הלוח מעל לציור,
בתניגה כשמיים, היתה היא שהוסיפה את
הקו האחרון.

התני"ך בצבעים

במוזיאון העירוני של תל־אביב, נפתחה לפני שבועיים תערוכת־ציורים בעלת אופי מיוחד. נושאת המרכזי: התניף: מבצעי ה־ ציורים: תלמידי בתי הספר במרחב תל־אביב, מכל הכיתות.

שלושת האבות, כובשי ארץ־ישראל, מלכי יהודה שהיו נושאים מצוינים לציירים של מאות דורות, רדנו: רדנו: ציירי בתי־הספר לשלל של צבעים וסגנונות.

א.דו.כ.ה

יולטר
מכל האחרות

טובה

יולד
בטעמה וניחוחה

בטוחה

יוזף
ע"י פילטר התאים

30 פרואה יארק

אָרײַסטון
פֿילטער

פרס עשר לירות יוגרל בין פותרי תשבץ. העולם הזה. 993

		8	7	6	5		4	3	2	1	
13				12		11			10		9
	18				17			16		15	14
						21			20		19
	24						23				22
		28		27				26		25	
	32				31				30		29
37		36				35				34	33
			39								38
	43			42		41					40
		47			46		45		44		
				49						48	

ציפור; 17. אתונה היא בירתה; 18. כוח;
20. נולד; 23. חורב, נביאים, כתובים; 26.
חלק חינוכי בכל עסקן; 27. ב"א, כזה"ל;
28. סרקלין; 29. בוגר התנ"ך; 31. ס"ר
גריה; 32. בירה, מרכז-אמריקאית; 34. מט'
רה; 35. תעלת שפופנין; 37. מחוז צ'סות;
39. גניחה; 40. כרו; 44. מוסיקאי גרמני;
45. אוח; 47. מלת איטור.

הגפוח, בארמית; 48. חשוב לירייה יציבה ממקלע קל; 49. סרבר תל-אביבי.

מאונך: 2. אימוני שדה; 3. שמה הפרטי של הסופרת באום; 4. נוער חלוצי לוחם; 6. רעל; 7. מקצועו של החשמלאי; 8. האל; 9. מלת תרועה; 11. בין מערכה למערכה במחזה; 13. האצ"ל היה תנועה כזאת; 15.